

ΚΡΙΤΙΚΗ

«Ψηλά από τη γέφυρα» - από το Σατιρικό

ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

Σκηνοθεσία: Ν. Ταλιώτης.
Σκηνικά - κοστούμια: Κ. Καυκαριδής.

Παίζουν: Γ. Κωμοδόρος, Χ. Πισίας, Ν. Μάκκας, Ζωή Κυπριανού, Πόπη Αβραάμ, Χ. Ζάνος, Κ. Κονδύλης.

ΕΧΟΥΜΕ να κάνουμε μ' ένα θεατρικό φαινόμενο. Τα δυο συστατικά μέρη της παράστασης, που συνήθως συμπύκνουν το ένα με το άλλο και δεν διαχωρίζονται στα μάτια του θεατή, εδώ στη νέα δουλιά του Σατιρικού υπάρχουν παράλληλα. Εννώνητη σκηνοθετική επεξεργασία - ερμηνεία του έργου που διακρίνεται σε πολλά στοιχεία της παράστασης, και το παίξιμο των ηθοποιών που έδωσε τη δική του παραλλαγή στο έργο. Πριν προσπαθήσω να αποδείξω τα πιο πάνω, σημειώνω πως φαινόμενο αποτελεί επίσης το γεγονός ότι η παράλληλη συνύπαρξη των δυο ερμηνειών δεν οδήγησε την παράσταση σε αποτυχία, αλλά

σύμφωνα με μια παράξενη θεατρική λογική έδωσε δυο παράλληλες επιτυχίες.

ΠΩΣ μπορείς να διαβάσεις την σκηνοθετική σκέψη, αν αυτή δεν ενσαρκώνεται στο παίξιμο των ηθοποιών; Ας δούμε αυτό το ενδιαφέρον θέμα.

Ο Ν. Ταλιώτης παίρνει ως βάση τον μονόλογο του Αλφιέρι, βλέποντας σ' αυτό το ψυχολογικό σενάριο του έργου και διαλέγοντας απ' αυτό πολλές φράσεις - κλειδιά.

(Λέει ο Αλφιέρι για την ιστορία που παίζεται μεταξύ

των ηρώων του έργου: «Την έβλεπα ως το τέλος - ένας ίσιος δρόμος απέραντος, / Κλειούσα τα μάτια μου και την άκουγα να προχωρεί βήμα το βήμα / σαν Ερινιά που ανεβαίνει ένα ένα τα σκαλιά / για να χτυπήσει μια πόρτα απ'

τα πριν σημαδεμένη». Και ακόμα: «Κι αν φαίνεται πως αφηγούμαι αυτή την ιστορία σαν το όνειρο, είναι γιατί έμοιαζε με όνειρο»).

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ τοποθετεί τον Αλφιέρι, τον παρουσιάζει να τα ξέρει όλα, να συμπάσχει και ν' αδυνατεί να επέμβει και ν' αλλάξει τη ροή της ιστορίας που «τραβάει το δρόμο του αίματος», σαν ένας ανίσχυρος θεός. Δεν είναι τυχαία που σε στιγμές κορυφαίας αγωνίας ο ήρωας της ιστορίας, ο Εντν, ανεβαίνει κοντά του, απάνω, για ν' ανοίξει τη ψυχή του. Ο σκηνοθέτης διαλέγει αυτή την κινηματογραφική προοπτική... «γυρίζοντας» το έργο του από ψηλά, από τη γέφυρα, από τη θέση του Αλφιέρι (η ονομασία του έργου στο πρωτότυπο «A view from the bridge».

ΜΠΟΡΟΥΜΕ να διακρίνουμε τον τόνο και τον ρυθμό που θέλει να δώσει στην παράσταση ο σκηνοθέτης από τον τόνο και τον ρυθμό των μονολόγων του Αλφιέρι. Ο Χ. Πισίας διηγείται το «όνειρο» του

κρατώντας ωραίες, γεμάτες νόημα παύσεις και με όλη του την εμφάνιση φέρνοντας στη θύμηση μας τις αμερικανικές ταινίες της εποχής, κάτι που ταιριάζει πολύ με το κινηματογραφικό φόντο (τα σκηνικά του Κ. Καυκαριδής — μια τέλεια σκηνική λύση στα στυλιστικά προβλήματα, που θέτει ο σκηνοθέτης). Όλα αυτά είναι τα στοιχεία της σκηνοθετικής ερμηνείας που κάνουν τους θεατές να νιώσουν την ποιητική ατμόσφαιρα της θλίψης, της άπιστης ευτυχίας, που δεν είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί, να την νιώσουν πολύ έντονα και να δεχτούν τη σκηνοθετική γραμμή σαν καλλιτεχνικά δικαιωμένη.

ΑΣ δούμε όμως τις προεκτάσεις αυτής της σκηνοθετικής γραμμής σ' αυτά που συμβαίνουν «κάτω» στη φωτοχοιτειονιά Ρετ Χουκ, στο διαμέρισμα του Εντν Καρμπόνε. Ο Ν. Ταλιώτης έχει αφαιρέσει όλα τα νατουραλιστικά στοιχεία από τα σκηνικά, διαλύοντας την «νοικοκυρεμένη, σπι-